

העניין שלי

בית המדרש
החסידים ברסלב
מאנטשעסטער יצ"ו

גליון ה'
פ' בא תשפ"ג

דיבורים מאירים ומחזקים מתוך ה"רב שיה" בכינוס "על הפורקן"

נתגרב ע"י הר"ר בנימין מאיר מוסבארכלי הי"ו לרגל שמחת הכנסת בנו נחמן נ"ו בבריתו של אאע"ה למזל טוב

כל דבר הוא חשוב ומשמעותי. אבל גם צריכים לזכור שא"א לקרוא את זה תפילה של "די רבינ'ס לייט". ומה 'מאבדים' כבר כשאין לנו די רבינ'ס לייט'ס תפילה?! זו לא שאלה. מאבדים שזה לא אותו הנסיעה. פשוט לא נסעת עמהם!

אני זוכר פעם בישיבה, אחד מהמגי"ש אמר בדברו מענין התפילה, שאצל שמחת חתונה אנו יכולים לקבוע על כל אחד מהאנשים מה מידת קרבתו אל השמחה, ע"פ זמן הגעתו אל המקום. דהנה, הכי ראשון, בדרך כלל, באים הזיידעס. עוד לפני המחותרים מגיעים, הם באים אל האולם, כי להם יש זמן... הם אינם כ"כ עסוקים. אחרי זה, באים המחותרים והחתן-כלה. הם באים בדר"כ מוקדמים, ודואגים שהכל יהיה מסודר באופן הכי טוב. עכשיו, יש ידידים קרובים מאוד, משפחה או שכנים, שהם באופן כללי באים בזמן הקבוע, בדיוק. ואחרי זה יש כאלו שבאים רק לברך את ה'מזל טוב', והולכים הלאה. וניכר על כאו"א לפי התנהגותו, דרגת השייכות והקשר שיש לו עם השמחה.

כן הוא בדיוק אצל התפילה. אם אחד מרגיש שהוא רק 'א ווייטע קרוב' (קרוב רחוק...), כמו חבר שרק פעמים ספורות פגע בו, אז הוא בא, עושה את שלו, מנענע עצמו לכמה דקות, ובורח. אבל מי שמרגיש שהוא הקרוב הכי קרוב אל השמחה, בבחי' 'ואני תפילה', אז הוא בא מתחילה ועד הסוף, ואף מקדים לפני הזמן לסדר כל הענינים שיהיו על צד היותר טוב, וכו' וכו'.

השואל: הנה, אני יודע, וכבר שמעתי הרבה מהמשגיח בישיבה, שצריכים לבוא לתפילה בזמן, הרבה יותר קל עבורי לבוא כחצי שעה מאוחר. מה אני מפסיד בזה? בפרט שאיני צריך כל כך הרבה זמן לקבלת שבת, או בשחרית מהודו עד שמונה עשרה?

הרב יוסף בענעדיקט: אומר לכם דבר שלדאבוני אני חי עם זה כמה פעמים. מה כבר מאבדים אם באים מאוחר אל טיסה בפליגער...? או אם באים מאוחר אל הרכבת? מה מאבדים...?

**כן הוא בדיוק אצל התפילה
אם אחד מרגיש שהוא רק
'א ווייטע קרוב' אז הוא
בא, עושה את שלו, מנענע
עצמו לכמה דקות, ובורח.
אבל מי שמרגיש שהוא הכי
קרוב בבחי' 'ואני תפילה', אז
הוא בא מתחילה ועד הסוף,
ואף מקדים לפני הזמן
לסדר כל הענינים שיהיו על
צד היותר טוב**

בדרך אגב, פעם האחרון שהייתי בתחנת הרכבת, ראיתי וגיליתי חידוש גדול. שיש כרטיס מיוחד שנקרא '10' טיקעט', וזה נותן לקונה את הכרטיס, הרשות ללכת אף אחרי המחסומים ששם רק הנוסעים מותרים ליכנס. רק שאינו מרשה אותו לנסוע בפועל. קורה פעם אדם שרוצה לטעום הנאה כזה, שיוכל להרגיש 'כאילו' הוא נוסע, הוא הולך אל התחנה, הוא נכנס אחרי הגדרים, הוא עושה את

עצמו כאילו הוא אחד מן הנוסעים, הולך עם כולם, בא עם כולם וכו' וכו', אלא שבפועל הוא לא נסע לשום מקום. עשה הרבה מן הפעולות עם כולם, ורק הנסיעה עצמה חסר לו. הוא נמצא בדיוק באותו מקום שממנו הוא בא. לא נסע בכלל..

אין צורך להרחיב את הנמשל...

נבחר. ודאי שצריכים לזכור החשיבות של כל דבר קטן. אתה יכול לעשות רק דבר מאוד קטן? תעשה את זה!

ובאם שגומרים איזה קטע לפני הציבור, יכולים לעשות שיעור מיוחד בספר וכדו' בדבר שיועיל לכוונת התפילה. שזו עצה שתוכל לעזור לכמה אנשים. ולשאר אנשים אכן צריכים לחפש עצות אחרות).

הכלל, כל עבודה שברצונך להגיע שם אי פעם, אתה צריך להימצא לפחות בתוך ה'מסגרת' של הענין. כי אם לאו, אין האדם בתוך הענין, ולא יוכל אף להתחיל להגיע למקום המיוחל. הוא אינו בנמצא בתוך המצב הזה. אז ממילא צריכים לטכס עצה בזה. ובאם זה קשה מדי, צריכים אכן להתחיל במתינות יתירה. בלי קפיצת מדריגות. כפי יכולת נפשו. אבל לעולם צ"ל בתוך ראשו, וכמו שדיברנו לעיל, האנחה לפני שהולכים לביהמ"ד אחרת, של 'הלוואי והיה מנין של אנ"ש גם בימות החול'. גם כאן, הוא מתאנח 'הלוואי שהייתי מרוצה ושמח עם תפילות אריכות... הלוואי והייתי מן המאריכים..', וגם מקבל על עצמו בקבלה חזקה, שלכה"פ אצל תפילה אחת בשב"ק מתוך הג' יגיע בזמן בדיוק. וכהנה וכהנה.

בנוסף לזה יש הענין של כל ישראל ערבים זה לזה. הרי המקום הוא מקום של ציבור. כנישתא חדא. וא"כ על אף שנקודת הדבר שעוסקים פה הוא אודות האדם בפני עצמו, ש'הוא' רוצה להתעלות בענין התפילה, אבל גם צריכים לחשוב שאם יש ביהמ"ד וזמן התפילה הוא 8.30, ויש ששה אנשים בלבד, אז במטו מיניה ינסה להיות לעזר לששה יהודים הללו. עשה טובה לאלו 6 יהודים! בא אל תוך הביהמ"ד. לפחות פתח איזה ספר (כמדובר

לעיל בשם הרב י.ז.ה.), או סידור, או תהלים, (לא הייתי מציע לפתוח עלון או גליון, פשוט כי זה לא יועיל לששת היהודים...), תשתדל - אם לא כל שבוע, לכה"פ כל שבוע שניה - להתחיל עם הציבור בתחילת התפילה. ובעזהשי"ת כמה שיותר אנשים יהיו אצל ההתחלה, כולנו ניווכח שממש לא ראי זה כזה...

בכל אופן, העיקר הוא אצל האדם בעצמו. ולסיכום, אם ברצונך להגיע פעם אל איזה תכלית, הוא מוכרח לשום את עצמו אל תוך אותה המסגרת, וברוב סייעתא דשמיא סוף כל סוף יגיע אל מקום חפצו לחיים לשמחה ולשלום..

כל אחד לפי הקשר שלו עם התפילה, כך ייראה צורת התפילה שלו!

הרב יעקב מרדכי פריעדמאן: מה שאוכל להוסיף הוא, שהרי רואים שעשינו פה מסיבה, עשינו כינוס אכן לשם דבר זה, אז מזה עצמו רואים כבר שכולנו לפחות 'רוצים' שתפילתינו תהי' עם שלימות. זה המקום לאיפה שרוצים להגיע. רק שמחפשים עצות ע"ז.

והנה. לו יצוייר שאדם מכניס לתוך מוחו, ואפי' אם זה אמת - הרי צריכים להיות אנשי אמת - שהתפילה ארוכה יותר מדי, הרי קבלת שבת בברסלב באמת ארוכה היא, והאדם חושב לעצמו, זה לא בשבילי, אין לי המוחין לזה! אבל מצד האמיתי האחר הוא גם יודע, אני הייתי רוצה גם! הלוואי! אני באמת מקווה ומצפה להגיע למצב הזה אכן להיות מאנשים האלה שאכן מרגישים הרגשה טובה באריכות התפילה, הוא רואה את חביריו בני גילו, והוא באמת שמח עמהם, אלא שגם מיחל לעצמו

הלוואי וגם אני הייתי מבין אלו העובדים וכו', אלא שלעת עתה אין הוא במדריגה הזו עדיין, אז זה תלוי במה שדיברנו מקודם. דהיינו, אם הוא לעולם לא יעשה פעולה פשוטה, לשבת על מקומו בביהמ"ד למשך כל שעת התפילה, כגון אצל קבלת שבת מרישא עד גמירא, מתחילת 'הודו' עד לאחר עלינו, מתחילתה ועד סופה, אז אין זה מאוד קשה לחשב החשבון, שלעולם לא יגיע אל המקום ש'הוא בעצמו' רוצה להגיע. כי הרי הוא מעולם לא שם את עצמו אל תוך המצב הנרצה,

וכפי ששמענו עכשיו 'הוא מעולם לא יישב א"ע בתוך הרכבת!' שהרי יש איזשהו שיעור של זמן שהתפילה של אנשי 'תפילה בכח' נמשכת, ואם הוא אינו שם את עצמו בתוך שיעור הזה של זמן, הרי"ז כמי שלא התיישב על המקום הנכון. הוא מפקיע את עצמו מתוך המסגרת של שלימות צורת התפילה.

ואם תאמר הרי איני במדריגה הזאת, ועדיין שיעור זמן הזה ארוכה מדי בשבילי? בסדר. לזה יש עצות. ולא זו השאלה. השאלה לא היתה מה לעשות אם התפילה מתארכת יותר מדי. ואכן יש ע"ז כמה עצות. (כאן הוסיף הרב יצחק זאב האכהויער עצה, לומר תיבות התפילה במתינות,

